

průmyslových neb zemědělských podniků mimo dům stěžovatele P. a hospodářský špýchar, poskytl žalovanému úřadu dostatečný podklad pro odpověď na otázku, má-li sporná cesta pro všeobecnou frekvenci význam jen podřadný a převážný význam pro stěžovatele.

Stěžovatelé v administrativním řízení slyšení osob přezvědných a starých pamětníků ani zjišťování frekvence nenavrhlí a nemohou již proto teprve ve zdejší stížnosti vytýkati v tomto směru vady neb neúplnost řízení, nehledě ani k tomu, že ani ve stížnosti se neuvádí, co vlastně mělo býtí tímto slyšením zjištěno.

Není tedy žádná z výtek řízení činěná důvodnou a ani soud nenalezl žádných vad řízení, jichž bylo by dbáti z úřední moci, neboť naříkané rozhodnutí spočívá na skutkové podstatě s obsahem spisů souhlasné a mezer prosté.

Zdali žalovaný úřad vyšetřené okolnosti skutkové také věcně správně hodnotil, vymyká se ovšem soudnímu zkoumání, ježto i toto hodnocení náleží ke skutkové podstatě, na kterou nejvyšší správní soud po zákonu (§ 6, odst. 1 zák. o správ. soudě) jest vázán. Soud nemohl se tedy zabývati oněmi vývody stížnosti, jimiž snaží se dovésti, že hodnocení bylo nesprávné.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 927.

Příspěvek na stavbu silnice (Čechy): * I obecní silnice může náležeti k zařízením, o kterých jedná § 82, odst. 2 česk. ob. zřiz., a není tedy použití ustanovení toho při rozvrhu nákladu na stavbu silnice takové zásadně vyloučeno.

(Nález ze dne 6. září 1921 č. 10.935.)

Věc: Obec P. (adv. Dr. Alfr. Meissner z Prahy) proti zemskému správnímu výboru z Praze (za stranu zúčastněnou osadu S. adv. Dr. Jan Pugnár ze Slaného) stran příspěvku na stavbu silnice.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Do rozpočtu příjmů a vydání spojené obce P.-S. zařazen byl na stavbu silnice z obce P. na hranice obce V. K. peníz 86.000 K a usneseno k úhradě části výloh se stavbou silnice té spojených vybírati 100proc. obecní přírážku. Vyhláška o usnesení tom vyvěšena byla 3. března 1920. Osadní zastupitelstvo v S. podalo dne 12. března u obecního zastupitelstva v P. zprávu, že podalo žádost o odloučení od obce P. a že bylo jednohlasně osadním zastupitelstvem v S. usneseno, nepřispěti ničím na stavbu oné silnice. S. podnikla dvě stavby silnice a nežádala ničeho od obce P. a nebude proto také na stavbu silnice oné nic platiti.

Obec P. předložila zprávu tu jako námitky okresní správní komisi v Slaném, která stížnost jako bezdůvodnou zamítla, poněvadž stavba silnice spadá dle § 28 obec. zřiz. do působnosti celé obce místní, takže i osady její jsou povinny poměrný náklad na stavbu takovou nésti a stavbu silnice

nelze považovati za zvláštní zařízení ve smyslu § 78 ob. zř., které by sloužilo jedině prospěchu některých částí okrsku obecního.

Osada S. podala proti tomuto usnesení stížnost na zemský správní výbor v Praze. Naříkaným rozhodnutím vyhověno bylo této stížnosti a bylo v odpor vzaté rozhodnutí okresní správní komise zrušeno s odůvodněním, že ze spisů vychází, že projektovaná silnice slouží jedině a výhradně osadě P., kdežto pro osadu S. jest bezvýznamnou a mohou proto vzhledem k ustanovení § 82, odst. 2 ob. zř. náklady na silnici tu, jakožto zařízení, které pouze jedné osadě prospívá, rozvrženy býti na osadu P., aniž může jiná osada, o níž je prokázáno, že stavba silnice pro ni významu nemá, býti nucena na úhradu nákladů těch spolupřispívati.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje stížnost podaná u nejvyššího správního soudu obcí P., která namítá nezákonnost naříkaného rozhodnutí a vady řízení.

Vadnost řízení spatřuje stížnost v tom, že naříkané rozhodnutí bez jakéhokoli šetření běře za prokázáno na základě spisů, že silnice, o jejíž stavbu jde, slouží jedině a výhradně obci P., nezákonnost pak v tom, že neprávem použito bylo § 82, odst. 2 ob. zř. na stavbu obecní silnice, jež již dle povahy své určena je všeobecné komunikaci a nemůže tedy býti ku prospěchu jen některé osadě. — — — — —

Pokud stížnost vytýká naříkanému rozhodnutí nezákonnost, spatřovanou v nesprávném použití ustanovení § 82, 2 odst. ob. zř., nelze dáti stížnosti za pravdu.

§ 12 zákona ze dne 12. srpna 1864 č. 46 z. z. stanoví, že každá obec jest povinna zřizovati a udržovati na území svém obecní silnice a cesty. V příčině opatření peněz a prací k tomu potřebných odkazuje § 12 na ustanovení obecního zřízení. Platí tedy i v příčině silnic obecních ustanovení kapitoly páté obecního zřízení o rozvrhování platů a dávek na obec, a tudíž také ustanovení § 82, odst. 2, jehož se žalovaný úřad dovolává. Dle tohoto ustanovení mohou se výlohy na taková zařízení a na takové služby, z nichž vzchází prospěch jen jedné osadě, rozdělití jen na tuto osadu, pokud se smlouvou jinak neustanovilo. I kdyby bylo lze pochybovati o kogentní povaze tohoto ustanovení (srv. však nález víd. správního soudu ze dne 10. května 1905 č: 5275 Budw. č. 3534 A), nemůže býti pochybnosti, že ustanovení toto dáno jest na ochranu oněch částí okrsku obecního, jimž z dotčeného zařízení žádný prospěch nevzchází, a nutno jim tudíž, nemá-li předpis tento státi se bezcenným, přiznati i právo, aby se výhody zákonem jim poskytnuté domáhaly i v pořadí instancním, jestliže již obecní zastupitelstvo samo řečeného ustanovení zákonného nepoužilo. Tím vyřízena jest námitka při veřejném ústním líčení vznesená, že jest položeno výlučně do vůle obce, chce-li ustanovení § 82, odst. 2 ob. zř. v konkrétním případě použiti.

Stížnost míní ovšem, že obecní silnice nespadá pod pojem těch zařízení, jež na mysli má § 82 ob. zř. proto, poněvadž obecní silnice, sprostředkujíc spojení obce s širým okolím, již vzhledem k tomuto určení svému nemůže sloužiti jen určitým vrstvám obyvatelstva obce. K tomu sluší poukázati na to, že žalovaný úřad dovolává se výslovně ustanovení § 82, 2 odst. ob. zř., jež připouští různoměrné rozvržení výloh obecních na jednotlivé osady a nikoli na jednotlivé třídy a vrstvy obyvatelstva a že

tedy kritériem pro použití ustanovení toho je prospěch celé osady. A tu zajisté není povahou věci vyloučeno, že určitá cesta neb silnice může býti ku prospěchu jen jedné z osad, obec tvořících, kdežto pro druhou osadu je bez významu. Bude to záviseti zejména od polohy obou osad, vzájemné jejich vzdálenosti, od polohy a směru obecní silnice, od cest již zřízených, hospodářských a průmyslových poměrů a různých jiných okolností. Proto nelze právem tvrditi, že by obecní silnice již pojmově byly vyloučeny z obou oněch zařízení, o kterých jedná § 82, 2 odst. ob. zř., nýbrž bude to vždy otázkou skutkovou, zda z určité obecní silnice má neb pravděpodobně bude míti prospěch celá obec či pouze některá z osad obec tu tvořících.

Konečně nelze se k odůvodnění právního názoru stížností hájeného dovolávati ani § 28 ob. zř. § 28 stanoví pouze, že udržování silnic spadá v obor působnosti obce, při čemž však, jak z úvodní věty patrno, dbáti se má stávajících zákonných předpisů. Ohledně toho, kdo na stavbu silnice má přispívati, § 28 ob. zř. ničeho nestanoví a nelze proto z tohoto ustanovení pro spornou otázku dovozovati, že by náklady ty nésti musely bezvýjimečně všechny osady, obec tvořící.

Nelze proto nezákonnost naříkaného rozhodnutí spatřovati v tom, když žalovaný úřad vyslovil, že dle § 82, 2. odst. ob. zř. mohou náklady na stavbu obecní silnice býti rovrženy jen na onu osadu, které obecní silnice je ku prospěchu.

Je-li pak silnice, o kterou jde, skutečně ku prospěchu pouze osadě, či je-li ku prospěchu celé obci P.-S. a tedy i osadě S., je otázka skutková. Otázku tu zodpověděl žalovaný úřad v ten smysl že projektovaná silnice obecní slouží jedině a výhradně osadě P., kdežto pro osadu S. je bez významu a prospěchu.

Zodpovědění otázky té nemůže nejvyšší správní soud vzhledem k ustanovení § 6 zák. o spr. s. věcně vůbec přezkoumávati, nýbrž musí se omeziti na přezkoumání rozhodnutí pouze po stránce formální, totiž netrpí-li řízení, jež rozhodnutí předcházelo, neb rozhodnutí samo některou z vad uvedených v § 6, 2. odst. zák. o správ. soudě. A tu vytýká stížnost právem, že žalovaný úřad pro svůj výrok neměl vůbec podkladu a že neprovedl žádného šetření. Odvolává se ovšem naříkané rozhodnutí na spisy, z nichž prý je patrno, že silnice sloužiti může jedině a výhradně osadě P.

Leč spisy obsahují v té příčině jedině odvolání osady S. proti rozhodnutí okresní správní komise, v němž ovšem se tvrdí, že S. ze silnice té prospěchu nemá, majíc se Slaným jiné a lepší spojení a že spojení přes K. vůbec nepotřebuje. Jiného, co by pro posouzení prospěchu osady S. ze silnice té mělo význam, spisy neobsahují a tvrzení osady S., která je stranou na věci zúčastněnou, samo o sobě nemůže tvořiti dostatečný podklad pro skutkové zjištění, z něhož žalovaný úřad vycházel, vydávaje své rozhodnutí.

Má-li odvodní spis osady S. za to, že vychází ze spisů, že S. leží úplně stranou od projektované silnice a že S. se Slaným a V. K. spojena je silnicí jinou, není tvrzení to spisy doloženo, poněvadž správní spisy žádného takového zjištění neobsahují. Ostatně by okolnosti ty samy o sobě pro úsudek o prospěchu silnice pro S. nestačily, poněvadž stěžovatelka

naproti tomu tvrdí, že i osadě S. nová silnice bude ku prospěchu, neboť dosavadní spojení osadě S., zejména cukrovaru, mlýnu a velkostatku v S. nedostačuje. Je tu tedy tvrzení stěžovatelky proti tvrzení zúčastněné osady S. a žalovaný úřad, aniž provedl šetření o správnosti tvrzení kterékoli z obou stran, vzal patrně za podklad svého rozhodnutí tvrzení osady S., aniž správnost tvrzení toho přezkoumal a aniž provedl další šetření, v němž byl by stěžovatelce poskytl příležitost, aby k tomuto tvrzení zaujala stanovisko a je uvedením určitých skutečností vyvrátila. To tvoří další podstatnou vadu řízení.

K výrokům odvodního spisu osady S. v tom směru třeba pouze uvést, že mapa nemůže býti rozhodnou pro prospěch, který osada S. ze sporné silnice míti může, poněvadž vedle polohy míst a jich vzdálenosti vzájemné, vedle polohy a směru silnice, o niž jde, jsou tu četné jiné okolnosti jako na př. hospodářské a průmyslové poměry, dosavadní způsob spojení s krajem, potřeba tohoto spojení, tedy okolnosti, které z mapy vyčísti nelze, které však pro posouzení otázky prospěchu, jaký S. má z nové silnice obecní, jsou důležité a směrodatny. Okolnosti ty nutno zjistiti za náležité součinnosti stran.

Z toho všeho vyplývá, že skutkový podklad, z něhož žalovaný úřad vycházel, nemá ve spisech dostatečného základu a spočívá na ničím nedoloženém a stěžovatelkou popřené tvrzení strany zúčastněné.

To tvoří však podstatnou vadu řízení, pro kterou muselo naříkané rozhodnutí býti zrušeno dle § 6 zák. o správ. soudě.

Č. 928.

Pozemková reforma: * Byla-li stanovena pro splnění podmínek připojených ke schválení prodeje části zabraného statku určitá lhůta, jest tím podmínkám oněm vtisknut ráz výminky resolutivní, která má v zápětí, že povolení samo sebou uhasíná, když lhůta bezvýsledně uplynula. Vyslovení tohoto důsledku úřadem není tedy odvoláním prvotního schválení, nýbrž jenom odvozením právních účinků z něho plynoucích.

(Nález ze dne 7. září 1921 č. 11.082.)

Věc: Družstvo G. B., sp. s r. o. v L. (adv. Dr. Köcher z Litoměřic) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o prohlášení souhlasu s koupí pozemků za uhaslý.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dne — podalo stěžující si družstvo společně s vlastníkem k státnímu pozemkovému úřadu v Praze žádost o schválení prodeje pozemků č. kat. ... v L. od deskového statku V. Ú. k účelům stavebním.

Státní úřad pozemkový udělil výnosem z — zásadní souhlas s prodejem tím za určitých předpokladů ve výnosu pod 1 až 4 výslovně citovaných, mezi nimi zejména:

1. že splněny budou veškeré podmínky stanovené v instrukci pozemkového úřadu č. ... (z nichž první jest, že povolení k prodeji dáno býti má zásadně jen těm stavebním družstvům, kterým ministerstvo sociální